

BORSSZEM JANKÓ

Németh Berczi.

— Második kiadás. —

Eddig csak hátulról volt az első oldalon lerajzolva. Azt mondják, kik jól ismerik, hogy nincs arca még lefotografizva.

A szeretett választók kedviért mégis oda ült a fényképész békés ágyuja elé, kenetes pillantásokat vetve a magasságos égre, hova ugyan nem kívánczok, de melyet szeretne megnépesíteni.

Az ember igazán nem tudja, hogy mért Németh Berczi; mért nem Lutheránus Berczi, vagy Pápista Berczi, vagy Kálomista Berczi, vagy Tóth Berczi, vagy Horvát Berczi, vagy Oláh Berczi, vagy Rác Berczi, vagy Pap Berczi, vagy Sidó Berczi, mert ő minden lehetne, csak Magyar Berczi nem.

Született ugyan magyarnak, de csak tévedésből, mint mikor a buza közé bürök keveredik.

Hanem mégis legjobb a Németh Berczi.

Erre több rendbeli érdemei vannak abban a multban, melyre fátyol terítettett. Szinte csodálatos, hogy ő ép ahoz a párthoz állt, mely e fátyolt akarja összetépni, mintha nem is ő volna e fátyol alatt egész meztelenségében. Ott még csak a mostani nagy szakállas sincs meg, (mert az egy loyaltási borotva éle alatt földre hullott), nincs meg, hogy a fügefalevél szolgálatait megtegye magyar voltának fogyatkozásai körül.

De mit törődik ő azzal, ha meztelenül látják is?

Parádon 48 előtt nyilvánosan muzsikáltatta egyszer magát parádicsomi parádeban, valamint Kossuth hirlapjában nyomtatva lehet olvasni.

De mi ez ahoz a meztelenséghez képest, melyben 48 után járt!

Igazán, megfagy ereimben a vicz, ha végig nézek Németh Berczi életén. Hunczut a ki viczet tud rá csinálni. Hisz most oly kegyes életet él, hogy vezeklő karthausi is megsokálná. Karthausi alatt kártyaházit értvén. Ez legalább argumentum neki arra, hogy ő nem semmiházi. Legjobb lesz, adja el magát feszületnek valamely tót templomba, de olcsón, hogy meg ne bánja, a ki megveszi. Ha kocsikerekre kenik hájnak, s én az a kutya volnék, minek ő tart engem: veszszek meg, ha megenném. Ha valaki őt garast kínálna Németh Berczi

életéért, s Németh Berczi odaadná életét őt garasért: Németh Berczi mint svindlér halna meg.

A nániaiak kiadtak rajta. Mindig is jobb szerette ő a Nánit, mint Nánát. Most Hatvanban kísért; de az neki nem „6van“, hanem „6sines“, t. i. választó, a ki eben gyűjtötte volna szavazatát, hogy azon is költse el.

Most a fejét patyolatba takargatja, a derekát azonképen török lepedőbe, a falubeli lányokat Kairóból hozott rózsavizzel locsolgatja, a papnak a parasztét, a parasztnak meg azt igéri, a mi a papé, s ha az ígérttől el sülne a puska, s teherbe esnék az asszony: akkor nem volna meddség a világon, s a puskaapor is kiment volna már a divatból Németh Berczi miatt.

Hanem a szép szótul még senki disznaja sem hizott meg s Németh Berczi előbb takarhatja patyolatba egész beszélő szerszámát, mint a hatvaniak megbízó levelét.

Kisütött a holdvilág a te homlokodon Berczi, lement már a te napod és e nap lementével igazán szívből dicsérjük az Urat.

B. J.

Gyöngyösbül.

A baloldali lapok nagy meglepéssel regisztrálják, hogy, midőn Pulszky Ferencz programját fejtegeté, ugyanakkor a csorda belebődült a beszédébe. Az egészben csak azon őszinteséget csodáljuk, melylyel a baloldali lapok ezuttal elismerik, hogy azon bögő tömeg csakugyan — csorda volt.

Uj „példabeszédek.“

Azt mondja a „Magyar Állam“ Toldy Ferenczről, hogy katolikus érületben még az egyetem pedellusa is tulatesz az egyetem rectorán. S czikke végén így kiáltott volna föl, ha eszébe jutott volna:

„Hja, a fa nem esik messze almájától!“

*

A „Reform“ azon intésére, hogy az esőkérő bususok jobban tennének, ha a meddő zoltáréneklés, zászlóhordás és szent gyaloglás helyett kukoriczát kapálnának, a „Magyar Állam“, nyakon áldván a „Reform“ pénzéhes zsidait, így kiáltott volna föl, ha eszébe jutott volna: „Vannak még, hála szent Arbueznek, kik

nem táncolják körül az arany Tógyitgyit!“

„Hát kellett ez neked, Kálmán?“

Nagy-Szalonta.

— A Kisfaludy-Társaság legújabb népdalgyűjteményéből. —

Nagy-Szalonta nevezetes véros
De méginkább nevezetes mármost
Benne lakván ifju Szemes János
A kinek hej a halottja páros.

A pistolyát egyikre sütötte,
A másikat kapával ütötte,
Még egy volt a megsértett közötté
Mindenik Erdő-Gyarak szülötte.

Lányok, lányok hej gyaraki lányok,
Szalontára de hiába jártok,
Dalos ajkon kél a szörnyü átok,
Embervérbe ér le a szoknyátok!

Édes vérem ne sirj én miattam,
Hogy idegen határban maradtam,
Hogy itt nyugszom nyugodalmas álmom,
Itt kell nekem kísérteni járnom.

Majd mikor szavazni megy Szalonta
És a szavát Simonyira adja
Azon vérest a sirjából kel ki
Sas András meg Domján Balázs lelki.

Nyilatkozat.

Plakátumokon olvasom, hogy elhatároztatott az, miszerint a pesti belvárosban Kossuth Lajos léptetessék föl Deák ellen.

Minthogy erről nekem nincs köztudomásom, annál fogva nem is lehet igaz.

A dolog abban van, hogy Jókai hírét vevén, hogy a belvárosból vannak a kik kimennek választók a külvárosba, hát azok visszaretentésére a „Hon“-ban hirdeti, hogy Deák Ferencz bukófélben van; plakátokon meg azt, hogy Kossuth lép fel Deák ellen.

Azért hiszem, hogy Jókai tette, mert egyrészt tudom, másrészt meg Vidacs ily eszközre nem szorult, Csernátoni meg nem folyamodik ilyenhez.

De abból egy szó sem igaz, mintha t. i. Kossuth léptettetnék föl, mert nem léptettetik föl, így határoztatott.

A balközép nem ad a 48-asoknak pizt, a 48-asok nem adnak a balközépnek Kossuthot. Ezzel quitt.

Ez az igaz!

Iránytalán Dániel.

Ali Akin-Khon Juszuf ben Abdul Aziz Ponim

viselt dolgai

Konstantinápolytól a Lipótvárosig;

vagyis:

Ezer mértföld tizenöt nyelvben;

avagy:

Physico-linguistikus akintornászat,

és f. helyen engedm.

polyglottéria ternók és ambók nélkül.

Konstantinápoly.

Akin pakol. Er packt — sich. Reszkeß Byzancium! Trema Bizancio! (*Pedig ő maga trémázik.*) Úgy elásítja magát, hogy egyik állkapcsa Perában van, másik Middlesexben. Peramidlessexi ásitás — pyramidale. Gähnen! Két monoklit csiptet szemébe es monoklilológot tart. „Lenni vagy nem lenni — követté, ez most a kérdés!“ Da steh' ich wie ein Hamal, — azaz, hogy: Hamlet! Az „arany szarvat“ is bepakolja; majd föl fogja rakni választói fejére. A szultánnak egy hatost küld baksis fejében, kinevezi Törökországot Boszporoszországnak; fölsóhajt, hogy egy kis szerálji boldogság nem háremlott ő reá is; azután tengerre bocsátkozik. „Tengerre, Akin!“ mondá hajdan Kossuth Lajos. Szálem alejkum! Helleszpunktum und Streusand drauf!

A tengeren.

Szent Goddam, segits! — Leokádia az ióniai szigetek közé tartozik; hogyan jó tehát Leokádia a fekete tengerre? — Pasziroz előtte háromszor, hatszor, tizszer. Sancta Leocadia, miserere! — Hagia Leokadia, prozeuchü hüper hémón, imádkozzál érettünk! — Fekete tenger, mare nigrum, mer noire, black sea: that is suvix to me! Két oldalt két part látszik, de nem fekete tengerpart, hanem vörös pakonpart; be jó volna e pakonparton kikötni! Csak kötélle kellene sodorítani. — Tintát merit a fekete tengerből, azzal fogja aláírni a világbékét, ha képviselő lesz a Lipótvárosban. — Vihar keletkezik, de nem tud semmire sem semmiseréne menni, mert nagyobb szelet tol Akin, — Dobsamumot, Monsónt, Tornadót, Tajkunt... azaz, hogy: Tajfun. Megírja programbeszédét, elolvassa s elég őszinte, hogy tengeri betegséget kap tőle.

Romániában.

Maiden speech:

Gloriosulu polgáru románulu! — Én is tudok nyelveteken „ululálni“ azaz ordítani, — ululo, ululas, ululare — én igeu szeretem a románokat, ha irva vannak. Tudom, ti is oly kitünők vagytok mint azok. A románulu nationulu mindig birta szívemet; akarom, hogy Dákrománia virágozzék, de ne változzék Deákromániává! Ezért vagyok én baloldalulu. Én kész vagyok nektek átengedni

a Dunát; adjatok egy darab radirgummit, min'járt kivesszem a magyar czimerből. Csak a Tiszát tartom meg magamnak, csak a Tiszában foly magyar viz. Akarjátok Transylvaniát is? Netek, itt van, igyuk meg az áldomását egy kupicza transilvóriumban! Akarjátok a bánságot? Netek, vigyétek; bánja az ördög, ha pedig a bánság bánja az ördög, kit nem a magyar király nevez ki, világos, hogy a bánság nem Magyarországhoz tartozik. Ápropos, I am also the druzsa, der Verdrusz, of your fejedelmulu. Én is Carol vagyok, Boz Christmas-Carol-ját pedig olvastam, oh yes, yes, yes, how do you do? Io sono don Carlos Akinos infantérios de los Spaniolos y Castellanos Estremaduros Caballeros Grandes Especiales Conglomerados Flor fina Upman. Servitorulu! Alászolgulu! Krisztigotulu! *(Nem hisznek a szép szónak s a Dunába akarják fulasztani mert zsidó. Csak miután in conspectu popului megevett egy szál rumuny dísznőkölbászt, győzte meg a derek népet, hogy nem zsidó.)*

Galacz.

Fináncz jön a hajóra. A finnek legkorcsabb része a fináncz; sajnos, hogy ez is a kin *(angolul: rokon)* a magyarral. — Fogok irni egy óriási munkát a finánczok philologiai politika tekintetéből tekintett physikájáról. Kimegyek három évre Párisba, hogy e czélből tanulmányokat tegyek. Három év múlva kiadom a koloszsális művet... 16 oldalon; ad instar: „La Hongrie.“ — Hogy van-e schwärzcölt török dohányom? What an insolence! — Jáj, jáj, jáj, mit akar a szakállamtól? Azt gondolja, hogy az török dohány? Csak nem fogok akcizt fizetni a szakállamért! — Oh my dear golden whiskers! Ah, favoris de mon âme! Sweet brooms of my youthful cheeks! *(Édes seprői ifjonti orczáimnak!)* Szemtelen! Augenloser! Senza-ochi! Deprived of eyes! Sans-yeux! Sine oculis! Aneu ophthalmúsz! Utan fosfor och svafvel!

Pétevárad.

Corpo di Bacco! Wi heiszt Pétevárad? Én e várost Na gy váraddá fogom tenni! Höher Pétevárad! Éljen a bolondal! Evviva! Hoorah! *(Megírja válogatott műveit.)*

Zimony.

What a pity! Majd megmondom Simonyinak, hogy legyen ezentul Zimonyi. Éljen a bolondal! Blondel forever!

Bezdán.

Hah! quelle misère! Un Franzenskanal pour une métropole comme Bezdán? Je vais vous procurer un Canal la Manchette! Un Pas de Calais! Un Pas de Girafe à la Renz! Ou un Pas de deux à la Dobsa!

Baja.

Vous aurez le mal de chien! Kutya b a j a lesz, if I be only elected M. P. Mit csinál az Árvátok? Szopik? Válaszátok el, hisz elég vén Miska már!

Kalocsa.

Kaloche! Grrrande cité des calèches et des kalucsni! A bas le kalucsni, et vive la calèche! La calèche pour tous! Hintóban fogtok járni — mind. Hasadjon meg a Haynald várostok fölött!

Duna-Földvár.

Donau-Erdburg! Earthborough upon Danubius! Terrebourg sur Danube! Terracina di Danubio! Hah! Bah! Pah!

Promontor.

Promontor! Kapstadt! Vorgebirge! Nase! Capetown! Capetingek! Capet Lajos! Guillotine! 1793! A bas les Deako-Girondins par Alphonse de Lamartine! Mir szán linx! Pfirt eng Gód, graupete Wöller!

Lipótváros.

Her zu mir! Wo sind meine getreuen Akinézer? *(Elölépnek Fried- } mann és Akint kéthangulag per Reis- } acclamationem megválasztják.)*

Somogybul.

— Tény. —

József. No atyámfia, megint közibetek jöttem én szegény hüvetek.

Somogyi ember. Ejnye tejes uram, miért gyün mán hozzánk mindig abban a bika-ijesztő piros lajbiban? Tíz év óta csak ezt látjuk a tejes uron. Hát abbul a dinóriumbul nem került ki egy lajbira való?

A cselédképző intézetből.

— Természet után. —

Tanárné. Érti ugy-e bár, mennyire jó volna, ha tudna olvasni?

Böske. Sohsem érzek én semmit.

Tanárné. De kedvesem, ha olvasni nem tud, hogyan igazodik el, ha valahová küldik? P. o. ha én most azt mondanám: Böske, menjen az üllői-ut 23-ik számú házába, ott a 3-ik emeleten lakik Nyakecz ügyvéd, annak vigye e levelet — mitevő lenne, ha olvasni nem tudna?

Böske (*gondolkozóba esik.*)

Tanárné (*elégedetten mosolyog.*)

Liza (*föltalálva magát.*) Megkérdezném a szénatérén a sarki virslistől.

Tanárné. Melyik országban lakunk?

Verona. Pesten.

Tanárné. Ez csak a főváros. Az ország Magyarország. Hát Pest alatt micsoda víz folyik?

Verona. Dunavíz.

Tanárné. A Duna. Helyes. Aztán melyik partján a Dunának van Pest?

Verona. A bal partján.

Tanárné. Hogyan tudja meg?

Verona. Fura! Mert ezen az oldalon van a balkezem.

Tanárné (*örömtől ragyogó arccal.*) De ha megfordulok, akkor Buda felé esik a balkezem, ugy-e bár?

Verona. Hát ne tesszen megfordulni!

Három tény és három gondolat.

1. Kossuth levelet ír Tiszáról;
2. Tisza levelet ír Kossuthról;
3. Irányi levelet ír Tiszáról és Kossuthról.

1. Kossuth gondolja magában: mit akar ez a Tisza? Azt hittem, okosabb ember.

2. Tisza gondolja magában: mit akar ez a Kossuth? Ugy látszik csalódtunk benne.

3. Irányi gondolja magában: egyiket agyonütöm a másikkal. Isten ucsse, én vagyok hármunk közt a legokosabb.

„Tréfa.”

Csernátoni az „Ellenőr” szombati számában mint ügyes „tréfát” említi, hogy Kecskeméten a baloldal baldala így szól:

„A ki Horváth Dóme,
Fusson ki a szöme!”

Ha a Józsefvárosban ily kortesdal járná, hogy:

„A ki Csernátoni
Fel kell akasztani!”

senki sem kívánná ezt tréfából. Legfőlebb a rossz rimen botránkoznának meg az emberek.

A cselédképző intézetből.

— Természet után. —

Panni (meglátva a globust, nagy bámulva.) Ni ni ni! Aunya! (Az alatt a segéd meggyújtja a földnek nap-hoz való viszonyának megvilágítására szükséges gyertyát. Panni elneveti magát :) No hiszen váltig forgathatják e körül a kis láng körül ezt a nagy tőköt; holna-pig sem sül meg az igy.

Tanárné. Julis, a hol most a pálczám vége van, ott van Bereg vármegye.

Julis (vihog.)

Tanárné (folytatva.) Ahova meg most mutatok, az a te szülővárosod Beregszász.

Julis (csak vihog.)

Tanárné. Mit nevezsz, lányom?

Julis. Aon nevetek, hogy azelőtt földi abrosznak tetszett mondani ezt a táblát, pedig a Margitka kis asztalát se fogná be — most meg a hazámot is meglássa rajta a nasságos tanítóné asszony!

CSODABOGÁRAK.

Tekintetes csendbiztos ur! Az 1867 évben állítólagosan eltolvajlott tehenem természetes leírását igénylő hozzám intézett hivatalos irata, mint a Teins uraságod éles őrszeme alatt Hont megyében erőteljesen biztosított személy és vagyon bátorságának fényes hírnöke tisztelet rokonszenv s köszönet jelvényeit költé fel a gondviselészerű hivatal iránt szívem hurján; az elveszett tehenről azonban semmi tudomásom sincsen, ha csakugyan tény volna a kérdéses sikkasztás, ez tudtom nélkül törénhetett, miután az akkor még életben volt, de súlyosan betegeskedett édes anyám gondszáryaira és arguszi szemekre volt az istálló m tartalma bizva. Ha e galád hír nem pusztá eszme, hanem testesült valóság, a biztonság színvonalán szerzett óriási vívmányát hála érzetem diszpéldányaival koszoruzni legédesebb kötelmemnek tekintendem. Mig ezen ügycsomót kigombolyítani s a kérdést kideríteni sikerülend, úri érzelmei tárczájába zártan vagyok stb.

A. J.

Tekintetes első alispán ur! különös méltánylatú uram! Minél hangosabban hirdeti a honti közvélemény ama történelmi tény, miszerint tekintetes első alispán úr erény épülete körül

bölcsesség és igazság ivboltozatai legmagasabban kimeredeznek, annál ösztönszerűbb bizalommal kényyszerül joghatósága teljéhez alolirt azon alázatos kérvénnyel folyamodni, hogy a kegyes királyi rendelvények által megállapított, de jelenleg a község némely lakosai által kétségbe vont minden nemű község adótóli, ennél fogva a legelő adótóli felmentést az alolirt lelkésznek és tanítónak törvényszerű tekintélyével biztosítani és kéteskedő lakosok előtt kihirdetni kegyeskedjék. Miután ezen kedvezmény az előszámított védvekből váltig kiderül sőt ezen kiváltság a megszünt tized által tetemesen kiapadt jövedelem források némi kárpotlásaul a lelkészekre ő séfége által kegyelmesen kiárasztattott, — az april hó 20-án tartott pesti országgyűlés pedig az eddigi adó mentességeket fentartván, azon alázatos kérelem ronc-sával bátorodik alolirt hazánk államhősét, egyház védpajzsát, népbizalma gyupontját, tekintetes első alispán urat ostromolni, miszerint eszélye és méltányossága élével a vizsályt megszüntetni, alolirtat és tanítót az évek tartamán át élvezett előjogában megszilárdítani, s a községadó természetű legelő adótól egyszer mindenkorra mentesnek igazság malasztjával edzett ajakan kijelenteni és az izgatók önkényétől megoltalmazni kegyeskednék. Szerény és mély tartalmú kérvényem ismétlése mellett kedvezésének kegykagylójába zártan vagyok T-én májhó, mély alázatú tisztelője stb.

A. J.

Görög-magyar szójáték.

Egy Pesten élő görög uri ember a következő sikerült phylologiai tréfát küldi be nekünk :

ΜΕΓΙΣΤΕ ΑΝΔΡΑΣΙ

ΑΛΛ' ΕΓΩ Κ' ΟΣ ΑΙΛΑΓΕΙ.

Fordításban :

„Te legnagyobb az emberek közt, mégis én téged megfoglak.“

Ha cirylli betűből volna e mondat, még Mileticsre gondolhatnánk. De ama sor tiszta görög és értelme szószerinti (u j görög) olvasásban ezt jelenti :

MÉGIS TE ANDRÁSI
A LEGOKOSABB VAGY.

Bercziana.

„Faluba befelé halad a proczeszjó,
Közéje vegyülök, czélmra ez lesz jó!“
És fújja kegyesen : „Seregek nagy Ura!“
Látja a népesség s azt mondja : „be fura!“

Haladnak befelé, zúgnak a harangok,
S Berczi a piaczon emeli a hangot :
„Óh atyámfiai kik papot szolgáltok,
Én vagyok az igaz hívetek, szolgáltok !

A papok a kéncsöt halomba de rakják !
Hej, mert fenék nekül való a bű pap.sák.
Hálából a szavát, hogy a nép elhiszi :
A pap a buzádat párbérbe elviszi.

Dejszen, nem addig a ! Van hive a népnek,
Kit e szent keselyük megesznek, megtépnek.
Nem mondok többet most, kimélem a sok szót —
Meváltlak ha reám adjátok a voksot !“

S vélvén, hogy megnyeré rendre a sziveket,
Őszinte keblére vonja a hiveket.
S bajszát hogy a többi bajszhoz hozzáfeni.
Igy szól magában : „én vagyok csak a zseni !“

S himeknek szoritja jó kérges markait,
Gyermekek simitja gömbölyü arczait,
S mig mondja egyre, hogy : „hunczut a pap, barát —“
Menyecske néمبرnek megcsipi a farát.

És hogy befejezé derék szónoklatát
A parokjára jó Berczi osonta át,
Tudván hogy ott van a jó bor, szivar, liszt, hus.
Benyit és ily köszön : „laudetur a Krisztus!“

S hajlongva járulván a papnak eléje :
Czuppanó csókot nyom szép puha kezére
S a jó szent atyusnak ajánlva személyét —
Fölkelti már régen szunnyadó szemérmét.

High Life.

Bécs, ce jeudi.

Krricsi dear,
Quel vacarme! Micsodá bö-
gés, mily áppárratus, wie lä-
cherbar!

A kis coeur-dame-mál, Loui-
sonnal á Wallfischgässében tárr-
tottunk salont, vágy, tekintve
á termecskéket és Louison
schnepf-voltát, s a l o n k á k a t,
á hol á petit-jeu d'or á grande
jeunesse dorréet hivogáttá: mi-
dön á l'improviste áz errényes
donnerwetter csak beleüt áz
egész combinátióbá!

Hát gründolással koppász-
táni csupán a szegényeket szá-
bád? A kártya tán nem oly jó eszköz? Trop bete!
Á gázdág urrfiakrrá nem szabad vádászni? Ott min-
dig schonzeit legyen?!

Bah! Villy ebből is ki fog mászni! Miért volná
mágyárr mágnás? Lám, ce cher Pistá gróf mennyi
idő óta huzzá orránál fogvá á pesti kupáktánácsot!

Ferrdinánd császár mondtá: regieren war schon
leicht — aber unterschreiben! — Elitélni könnyü —
de bezárni! Zu dumm!

S mily chance! A kis zsidót áz aristokrrátikus
nevekkel egy lélegzetre emlegetik. Oly szerrencsés volt,
hogy mindig vesztett. Csák ugy kékülhet meg pirros
vérré, há mentől többet hüledezik.

A kis Brat Jano is köstlich volt. Der kleine
Kerl veszettül vesztett. Louison szorritottá s minden
szorritásrrá á kis ducaten sch . . . erből csak ugy po-
tyogták á vén rumuny árrányái. Tas de moricaud!
Különben Louison állításá szerrint á kis oláh csakugyan
— wallach! Auf Tattersall, ez sikerrült!

D' Ecqueville is hiába lett volná croupier Hom-
burrgbán, hogy egy nyávályás bécsi landesgericht
kihozzá sodrrából?! Nom de tréffe et de pique! Ne-
küünk nincs bürgerliches Gesetzbuch! Csináljánák egy
code pénal aristocratique-ot, há rájtunk ákárnrák ki-
fogni. Pas vrai?

Némelykorr engem is foglálkoztát á házá sorszá.

Igy jutott eszembe á Marrgitsziget. Krricsi dear,
milyen Baden-Badent lehetne ott csinálni! Á komisz
ferbli és á commun makaó montirrozvá, árrányozvá,
mint rouge et noir és mint roulette emelkednék ki á
pizsobból! Verstehst?

S mily igazgató csápátot állítánék odá! Á rrác
Púpovics, áz usztató Cal d'or, á Spágátinszky, a Hun-
czuteleszku, á Herr von Seelentränker. mint bank-
adók, Béla, Niki mint croupierk, Florine mint dame
agaçante s én mint chef de brigands ákárrom
mondáni chef de brigade! Nom de Marguerite . . . es
wäre zu schön! Á lavoír.

Your

MONOCLES.

Humor az utczában.

A terézvárosi nagy-mező- és külső szerezsen-utca
sarkán látható ezen kávéház, melynek sarkán ott diszlik
Deák Ferencz, mig az ablakán Jókai lobog be.

KÜLFÖLD.

Wiesbaden. III. Napoleon elfogadására, ki üdülés
végett incognitóban, mint gróf Lulupère érkezik ide, nagy
óvácziókra készülnek. Többi közt á számára föntartott nyar-
aló előtt diadalkapu állittatik föl, melyet ket szobor,
Lotharingia és Elzász tart vállain. A fölirat
pedig ez:

„A német egység alapítójának.“

*

Californiában idomított rókákkal őriztetik a nyá-
jakat. (Mindezt érdekes. De azért mi a községi is-
kolákra vonatkozó törvényt még sem tartjuk fölösleges
dolognak.)

D i l e m m a.

*Hogyan igazodjék el már most az ó-budai ember,
ha a pápista és a sápista kapaszknak
a mandatum után?*

Szt. Endrei Albert.

VIDÉKI TROMBITA.**A székely-csizmadia harc.**

1872. május 12-én

Maros-Vásárhelyt.

Három énekben.

Előljáró zöngelem.

Dicső székely nemzet, haj én hős nemzetem!
Ha későn, ha vénen: halld egyszer énekem!
Csatáid hírével telve van a világ;
Harczon neked termett a legtöbb hirvirág.
Ám méltó ellened még sem akadt eddig,
Hős véred, hogy vinnéd a sikra egy cseppig.
Ezredéves harczból ma fakadt a babér.
Mit követelt méltán bajnoki szittyavér.
Engem Múza most rug először oldalba,
Kebelem pufogass és olvadj oly dalba,
Hogy zengjem a harczot, mit a székely viva,
Mit megérezett — hiszem — sirjában Attila.

Első ének.

Irtanak ezeret, nyolczszáz hetvenkettőt,
Hogy a székely város lát sok hetvenkedőt.
Mióta szétverte Gedeon a bátor,
Nem volt e városban oly hős kurucz tábor.
Eljött báró, nemes, tudós, diák és pap —
Magyar sorsa felett dönt e végzetes nap!
S im! az idők jelét — Hadur így akarta —
Megérté a timár, csizmadia, varga.
E faj hős hazafi és „bal” minden áron,
Kezeskedik arról a pap Kovács Áron.
S kuruczok vezére szól hatalmas szóval:
„Halld meg im szózatom honmentő baloldal!
Figyelj hős nép: varga, csizmadia, timár,
Hazánk hajója hajh! veszélyben van immár!
Delegáczió, közösti, meg a kovóta,
Monopoljum, trafik, zöld hasu banknóta
Ultramontán pártnak rettenetes volta...
Mind ezt a jobb oldal hajónkba pakolta!”
„Vesszen érte!” kiált varga, csizmadia,
„A jobb, még ha székely, sem kell senki fia.
Jogfosztogató mind s hunczfut, mint a német!”
Áron pap mond reá kacskaringós rímet.
S aztán lón áldomás: paczal, tokány, hurka,
Öt fontos gombócok, nagy varga-galuska:
Két kezére fogta úgy harapta a pap,
Markába a többi egy-egy gombócot kap,
S már indul a pohár, egyet kiki ragad:
De jaj! gombóc, hurka — mind a torkán akad.

Második ének.

Székely atyafinak gyult harag keblében,
Hogy ős városában nagy a bőség lében,
Hogy zsiros potyábul mind két pófára fal,
S hogy ő, a jobb oldal, hitványabb, mint a bal.
Kivált annál, amely bocskornak bőrt vakar,
És bütykös lábfejet kordoványnyal takar.
Gubicsot szed s a mit mondani is szűgyen...
Cszizmával vásárba számár-háton mégyen.

Szóított Berzenczey székelyek vezére:
„Pezsdüljön fel újból minden székely vére!
Ki volna hazafi, hogyha nem a székely?
Honnak hol áldozott csizmadia vérrrel?
Varga, timár harczát Klió hol jegyezi,
E szurtos fajra a plajbászt hol hegyezi?
Egykor, lám nienk volt tyuk, malacz és sódar,
Pedig akkor is mi voltunk a jobb oldal.
Előre! mint akkor, most is nyílt a pálya,
Nem ürült még mind ki a baloldal tája.
Ne egyék meg mindent csizmadia, varga,
Soh'se maradt éhen székely, ha akarta!”

Harmadik ének.

És most harcz istene, keblemet is járd át,
Méltón hogy irjam le hős nemzetem harczát!...

A csizmadia czéh volt az avángárda,
Székelyek rohamát ez a hős faj várta.
Baloldal vezére a fenn nevezett pap,
Mint bősziült vihar az ellennel összecsap.
És most halljad hazám, fegyverek csörgését,
Bicskia pengését, kaptafa dörgését,
Kövek repülését, dorong suhogását,
Cszizmadiaiak jajját, székely ordítását...

Megszaladt már a czéh, bomlik a baloldal,
Hiába biztatja a pap telt kulacsfal,
De im repül, suhog éktelen kaptafa,
S két első székelynek négy fogát kicsapta.

„Haj pajtások mivel együnk immár tyukot?
Fusson ki merre tud, nekünk már kijutott.
S Berzenczey elől a többi utána —
Por emelkedett a hős székelyek nyomába’.

* * *

S a mit én nem hittem, soha se reméltem,
Azt a ritka napot ez évben megértem:
Hogy a kitől muszka és német rettegett,
Cszizmadia előtt oldott az kereket!

Vén székely poéta.

Tulajdonos és felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.

(kétsas-utcza 24. sz.)